

πεινασμένοι καὶ γυμνοί. ἡ διοίκησις ἀδικοῦσι. καὶ ἔρως τροφῶν ἀπὸ τοῦ πολίτου γίνεται ἀναπόδλητος. ἔρως τροφῶν μόνον. διότι ἦτον τὸ ἀναγκαιότατον, καὶ ἀντέδωκαν εἰς τὰ πατριωτικὰ τοῦ αἰσθήματα νὰ ἐξοδεύσῃ, ὥς διέταπτε ἡ ἀντιπatriωτικὴ διαταγὴ τῆς διοικήσεως, γὰρ ἐν τῷ φρουρίῳ ταῦν αἱ, τὸ ἐποίησαν καὶ αὐτὸ ἐξ ἰδίων ἀπεταμηνύθει διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀνάγκην πολέμου. γνωρίζων ὁ Γρίδας, ὅτι, ὅσα φροῖρια ἔχασαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν πείναν τὰ ἔχασαν, ἀγκαλὰ καὶ ἔχυσαν αἵματα πολύτιμα δι' αὐτὰ. Οἱ πολῖται δικαίως ἐπαραπονοῦντο εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸν ἔρως, ἀλλ' ἠγγίζον τὴν αἰτίαν. Οἱ σπουδάρχαι ἀπέτυχον κατὰ τοῦτο· ἐρέθιζαν ἔρως τὸν λαόν, διότι ἔτρωγεν ὁ στρατιώτης γυμνός, πηνηγμένος, πεινασμένος καὶ μὲ ὀρφανὴ καὶ χήρας ἀπὸ τὸ γέλα καὶ πρόβλεπον τοῦ χωρικοῦ· δίκαιον νὰ μὴν ἐγκρίζεται ἡ ἰδιοκτησία· ἀλλὰ δίκαιον νὰ μὴ πεινᾷ καὶ ὁ δὲ αὐτὴν τὴν ἰδιοκτησίαν φονευόμενος Ἕλληνας. εἰ, ὅλον τὸν κόσμον ἔχει ὁ στρατιώτης καὶ τὴν τροφὴν του, καὶ αὐτοῦ λείψῃ μίαν ἡμέραν, κατὰ ἀτυχίαν, ἀποστατοῦν καὶ ἀρπάξουν χωρὶς νὰ παιδεύθωσιν ἀπὸ τὸν βασιλέα διὰ τοῦτο, αὐ καὶ ἵνα τακτοποιημένον τὸ στρατιωτικόν. Οἱ σπουδάρχαι μόνον θέλουν τὸν Ἕλληνα ἀναίσθητον, αἰτύραναι!

Ο Κωλοκοτρώνης νομίζει τελειομένην τὴν μηχανὴν, καὶ θέλει τὸ Παλαμῆρι μὲ δωροδοκίαν, ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν πατριώτην, μόλις ἀπὸ τὸ στρατόπεδον ἐπιστρέψαντα καταματωμένοι, τὴν συγγενὴ του Στρά. Γρίδα, Κ. Γιαννάκη Λάμπρου. ὁ κόσμος ἐπληροφόρηθη ὅτι, ὁ Γρίδας δὲν ὑπόπτενε ἐπὶ ματαίῳ. ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν ἐνταῦθα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθρούς τῆς Ρωμέλης φιλοφροσύνην του.

Διαιρέσιν, πάλιν φωνάζει τὸ σπουδαρχικόν πνεῦμα, διαιρέσιν. ἡ Ἀντικυβερνήσις ὀρχεται ἐκ

Πόρου ἀνευ πόρου, καὶ ἀφίει τὴν καθέδραν τῶν ἄλλων σπουδάρχων ἀντὶ νὰ οἰκονομήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδικημένων στρατιωτῶν, ἀντὶ νὰ φυλάξῃ τὴν οὐσίαν τῆς φιλοσοφίας, ὥς μὴ τῇ τοῦ ἔθνους.

Διαιρεῖται αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς δύο, καὶ ἴσως χωρὶς νὰ θέλῃ συνδράμει εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διαιρέσεως. ὑπόσχενται τὰ δύο μέρη αὐτῆς εὐνοίαν χωρὶς τὴν τῶν φρουράρχων. καὶ νὰ αὐξήσουν τὰς ἀξίας τοῦ ἐνὸς μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ διαιρέσις ἐτελεσφόρησεν. ἡ εὐνοικὴ μερὶς τοῦ Γρίδα ὑπόσχεται πολλὰ, καὶ ζητεῖ ἐν μέλει αὐτῇ τῆς μερίδος ἐκδίκησιν κατὰ τὸν κλέπτην τῆς νοταρικῆς ἰδιοκτησίας.

Η. συνέχεια εἰς τὸ πρὸς φόλ.

Αναχωροῦντα ὡς οἱ Κυβερνῆται Γεώργιος Κουρσιώτης, Αναγνώστης εἰκονόμου, καὶ Γεώργιος Κισοτός, διὰ νὰ προσφέρουσιν εἰς τὸν Κυβερνήτην τὸ ὅποιον σέβας αἰσθάνονται οἱ συμπολίται του διὰ τὸ ὑποκείμενον τοῦ Αἰτθιωτικῆ βραδύτης ἀποδίδεται εἰς τὴν ὀξυδερκειαν τῶν προκριτικῶν νοῶν, οἱ ὅποιοι περιέμουν τὴν ἡγεμονικὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐν Πόρῳ. Περὶ τοῦτο ἄλλοτε ἴσως θέλει ὁμιλήσωμεν.

Ἀνέκδοτα

Δύο Ἕλληνες ἔρχονται ἀπὸ τὰ ξένα, ὑπάγουσιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κυβερνήτου, ἴσως μὲ τὴν πίδα τὴν νὰ ἀπολύσῃσιν καὶ παχυρὰν ὑπουργίαν. ὁ Κυβερνήτης τοὺς ἐρωτᾷ πόσων χρόνων εἶναι ἡ διατριβή σας εἰς τὴν Ελλάδα; τῶρα ἤλθαμεν, αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν, τέλος πάντων, τοὺς λέγει, ἐμίθετε νὰ ὁμιλήσῃτε ἑλληνικῶς!

Εἷς σημαντικὸς Σπαρτιάτης, γίνεται πολὺ τελὴς ἐσιάτωρ τοῦ Κυβερνήτου φθάσει ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. τὸν προσκαλεῖ. ὁ Κυβερνήτης, τὸν ἀποκρίνεται. Κυρίε, παιδεύθεν ἐπίσης τὰ συμπτώματα, καὶ ἐφορῶνθῃτε μοι πάλιν.

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Αρ 23. Τρίτ, τῇ 19. Ιαννουαρίου. 1828. Πέμπτη.

Ὅστιν προτιμᾷ τὴν Αλήθειαν
Αἰετ.

Τιμὴ ἑτησία πέντε τάλλαρα ἰσπανικά, πληρωτέα κατ' ἐξαμήναιον.
Εκδίδεται μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα.

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ διαλόγου.
Δ. Ἡ προσωπικότης μὲν ἔλειπε ἀπὸ τῆς ἐντελούς τῆς ρητορείας σου Παρίστρέμας καὶ τὸν Τιμολέοντα.

Η. Μὴ σπένδεις νὰ με κρίνῃς, πρὶν ἀκούσῃς τοὺς λόγους τοῦ Τιμολέοντος· ἰδοὺ τί λέγει ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν Ἡεποδίστρια.

„ Σὲ προσκαλῶ νὰ σώτῃς τὴν πατρίδα μου, ὡς ἄλλοι ἔσσω εἰς τὴν Σικελίαν. Σὲ προσκαλῶ εἰς ἔργον πολὺ βαρύτερον τοῦ ἔργου μου, διότι οὗτε ἡ ἀγωγὴ σου ἐχρημάτισεν οὐδὲ τῆς ἀγωγῆς μου, οὗτ' ἡ πατρίς μου σήμερον ἐμιάζει τὴν τότε Σικελίαν. Εἰς ἀντρίφην παιδόμενος εἰς πόλιν ἐλευθέρην, εἰς σὲ ἐξανατῆς αἰκοῦμαι τῆς Ἑλλάδος δυστυχίᾳ, τῶρα πρῶτον συγχωροῦν νὰ φανερώσῃς ὅσον ἔρωτα ἐλευθερίᾳς ἔστρεφον ἕως τότε ἡ ψυχὴ του. Τῆς Σικελίας, ἔπου ἐξάλθην ἐγὼ, ἂν καὶ φεταρμένοι ἀπὸ δολοφονίας καὶ ἐξαγριωμένοι ἀπὸ πολέμου, ἐμφυλίου καὶ ξένου, ἡ φθορὰ δὲν ἴτο πεπαλαιωμένη καὶ ἀνίατος πληγὴ. Αἱ Συρακοῦσαι ἦσαν πόλεις Ἑλληνικαί, κ' ἔστωσαν ἀκόμη εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὅχι ἐλάχιστης ἀνδρίας καὶ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν πρῶτων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι μ' ἐβοήθησαν νὰ τοῦς σώσω ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

Τῆς αὐτῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρίδος, ἐξανατῆς

ἔπου σὲ προσκαλῶ, ἡ πατρίς κατέλασσε εἶναι πολλὰν ἐκατονταετηρίδαν ἀρρεστίαν, ἔστω ἐπικρατοῦσιν εἰς αὐτὴν οἱ Μακεδόνες, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Γραικοῦμαζοι, καὶ τελευταῖον τὸ σαρδόν καὶ ἀνίατον ἔθνος τῶν Τούρκων. Μὴν ἀπίστευτος λοιπὸν νὰ εὔρησ πολλοὺς βοηθοὺς τῶν πατρῴων σου εἰς τὴν δύναται ὅμως νὰ τοῦς δημιουργήσῃς, καὶ ν' αὐξήσῃς γρήγορα τὸν ἀριθμὸν τῶν χηρῶν πολιτῶν, ὡς τοῦς πληροφορήταις, ὅτι ἄλλοι σκοποῦν δὲν ἔχεις παρὰ τὴν ἐυδαιμονίαν αὐτῶν. Βλέπεις, εἰς πόσον βαρὺν ἀγῶνα σὲ ἀναγκάζουν. Βλέπεις πῶσον μακρὸν δρόμον ἀνίσχεται ἐμπρὸς δέν σου, ἀλλὰ καὶ φρόντισον θέλεις εἶσθαι ἀνωτέρα τῆς δόξης μου, ἢ ἀδύνατος κοίμας τὸν ἀγῶνα, ἂν τρέξῃς τὸν δρόμον γυμνὸς ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἐπιθυμίαν, πλὴν τῆς ἐκθυμίας νὰ σώτῃς τὴν Ἑλλάδα· Βάλε προσέτι εἰς τὸν νοῦν σου καὶ τίνας ἔχεις θεατὰς, καὶ ποῦ θέλουν εἶσθαι οἱ κριταῖσιν. Ὀλὴ ἡ φημισμένη Εὐρώπη ἐστὶν ἐφ' ἐπὶ τοῦ ὀρβαλμοῦ τῆς ἀπάνου σου, καὶ ἡ παρῶσα γενεὰ σὲ θεωρεῖ παλαιότατα μὲ τὴν ἀνομίαν, καὶ προσμένει τὸ τέλος τῆς πάλης, διὰ νὰ κρίνῃ τῆς ψυχῆς σου τὴν δύναμιν, καὶ νὰ παραδώτῃ τὴν κρίσιν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐπικρατούσης γενεᾶς. Επεσφράγισα τὸν λόγον καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

